

конче „кради просо“ и го подарилъ на най-малкия си синъ, защото то на него се падало.

Скоро слѣдъ това се разчуло, че една царкиня стояла затворена въ палата си, който билъ на върха на една стъклена планина. Никой не можелъ да се изкачи тамъ, защото стъклото било гладко и много плъзгаво. Но който би сполучилъ да се изкачи на върха и обиколи на конь три пѣти палата, той щѣлъ да спаси хубавата царкиня и да се ожени за нея. Мнозина се опитвали да сторятъ това, но падали отъ планината и се изгубвали изъ пропаститѣ. Тази новина се разнесла по цѣлата страна. Чули я и тримата братя и рѣшили да си опитатъ и тѣ щастието. Съ силни и здрави коне тѣ се опѣтили къмъ стъклената планина. Стигнали я, и прѣвъ почналъ да се изкачва най-стариятъ братъ, но коньтъ му се подхлъзналъ и падналъ заедно съ него на долу. Втори почналъ да се катери срѣдниятъ братъ, но и той се търколилъ заедно съ коня си низко въ пропастьта. Най-послѣденъ почналъ да се изкачва най-малкиятъ братъ съ своя сребристъ и пѣргавъ конь „Кради-просо“. Хопъ-хопъ-хопъ и тѣ почнали благополучно да се изкачватъ по стъклената планина. Хопъ-хопъ-хопъ извива и върви красивото конче, като че сто пѣти се е искачвало и слизало по този пѣтъ.

Хопъ-хопъ-хопъ и тѣ стигнали върха. Хопъ-хопъ-хопъ и обиколили три пѣти палата. Тѣ стоели вече прѣдъ портитѣ на палата. Портитѣ се отворили и чудно-хубавата царкиня излѣзла на срѣща имъ. Тя била цѣла облечена въ коприна и злато. Широко разтворила рѣцѣтъ си, посрѣщнала малкиятъ братъ, па се обърнала къмъ кончето, погалила го по сребърната грива и му казала: „Ахъ ти, малко дяволче, защо избѣга отъ мене, та не можехъ да слизамъ вече долу въ града — нѣ